

ΛΕΜΟΝΙ ΣΝΙΚΕΤ

«Ποιος μπορεί
να είναι
τέτοια ώρα;»

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ALL THE WRONG QUESTIONS 1–
“WHO COULD THAT BE AT THIS HOUR?”

Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Όλες οι λάθος ερωτήσεις 1 –
«Ποιος μπορεί να είναι τέτοια ώρα;»

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lemony Snicket

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Seth

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Γρηγορίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Lemony Snicket, 2012. Published by arrangement with
Charlotte Sheedy Literary Agency. All rights reserved.

© Εικονογράφησης: Seth, 2012. Illustrations published by
arrangement with Little, Brown, and Company, New York,
New York, USA. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2013

ISBN: 978-618-01-0391-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΛΕΜΟΝΙ ΣΝΙΚΕΤ

«Ποιος μπορεί
να είναι
τέτοια ώρα;»

Εικονογράφηση: Σεθ

Μετάφραση:
Σοφία Γρηγορίου

ΠΡΟΣ: Γουόλαϊ

ΑΠΟ: ΛΣ

ΕΤΙΚΕΤΕΣ: Μουτζουρωμένη Ακτή, απολογισμοί• κλοπή,
έρευνα• Χάνγκφαϊρ• κάβος• μελάνι• προδοσίες• και λοιπά
1/4

ΚΟΙΝ.: Ε.Α.Π. κ. γρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ηταν κάποτε μια πόλη, ένα κορίτσι και μια κλοπή. Στην πόλη έμενα, την κλοπή με είχαν προσλάβει να την εξιχνιάσω και το κορίτσι πίστευα πως δεν είχε καμία σχέση με την υπόθεση. Κόντευα τα δεκατρία και είχα άδικο. Για όλα. Αντί να αναρωτηθώ: *Γιατί να πει κανείς ότι τον έκλεψαν εφόσον αυτό που κλάπηκε δεν του ανήκε ποτέ;* έκανα τη λάθος ερώτηση – τέσσερις λάθος ερωτήσεις, για την ακρίβεια. Αυτό είναι το χρονικό της πρώτης.

Το Τεϊοποτοχαρτοπωλείο «Χέμλοκ» είναι ένα από εκείνα τα μέρη όπου τα πατώματα φαίνονται συνεχώς

βρόμικα, ακόμα κι όταν είναι καθαρά. Τη συγκεκριμένη μέρα, ήταν πράγματι βρόμικα. Το φαγητό του «Χέμλοκ» είναι τόσο χάλια, που δεν τρώγεται με τίποτα – ειδικά τα αυγά του, που στοιχηματίζω ότι είναι τα χειρότερα αυγά σε ολόκληρη την επικράτεια, συμπεριλαμβανομένων αυτών που εκτίθενται στο Μουσείο Κακού Πρωινού, όπου οι επισκέπτες μπορούν να μάθουν πόσο άθλια μπορούν να μαγειρευτούν τα αυγά. Το «Χέμλοκ» πουλά χαλασμένα και άχρηστα μολύβια και χαρτιά, όμως το τσάι του πίνεται· επίσης, βρίσκεται απέναντι από τον σιδηροδρομικό σταθμό, οπότε είναι μια χαρά μέρος για να καθίσεις με τους γονείς σου προτού επιβιβαστείς στο τρένο που θα σε μεταφέρει στην καινούρια σου ζωή. Φορούσα το κοστούμι που μου είχαν χαρίσει στην αποφοίτηση. Κρεμόταν στην ντουλάπα μου για εβδομάδες, σαν άδειος άνθρωπος. Ήμουν θλιμμένος και διψούσα. Έφτασε το τσάι και για λίγες στιγμές, το μόνο που μπορούσα να δω ήταν ο αχνός. Είχα αποχαιρετήσει ένα συγκεκριμένο άτομο πολύ βιαστικά κι ευχόμουν να είχε κρατήσει περισσότερο ο αποχαιρετισμός μας. Είπα στον εαυτό μου πως δεν είχε σημασία πια κι ότι τώρα δεν ήταν η ώρα να κυ-

κλοφορώ με κατεβασμένα μούτρα. Έχεις δουλειά, Σνίκετ, είπα στον εαυτό μου. Δεν έχεις χρόνο για κλάψες.

Άλλωστε, θα τη δεις σύντομα, σκέφτηκα κατόπιν εσφαλμένα.

Εκείνη τη στιγμή, ο αχνός καθάρισε και κοίταξα τους ανθρώπους που με συνόδευαν. Είναι παράξενο να κοιτάς την οικογένειά σου και να προσπαθείς να φανταστείς τι εντύπωση δημιουργεί στους αγνώστους. Αντίκρισα έναν άντρα με φαρδιές πλάτες που φορούσε ένα καφετί βαμβακερό κοστούμι το οποίο έδειχνε να μην τον βολεύει και μια γυναίκα που χτυπούσε ασταμάτητα τα δάχτυλά της στο τραπέζι, κάνοντας έναν ήχο που ακουγόταν σαν καλπασμός μικροσκοπικού αλόγου. Είχε στολίσει τα μαλλιά της με ένα λουλούδι. Χαμογελούσαν και οι δύο, κυρίως ο άντρας.

«Έχεις άπλετο χρόνο ώσπου να έρθει το τρένο σου, αγόρι μου», είπε ο άντρας. «Δε θες να παραγγείλεις κάτι να φας; Αυγά μήπως;»

«Όχι, ευχαριστώ», είπα.

«Πόσο περήφανοι είμαστε για το αγοράκι μας», είπε η γυναίκα που, αν την κοιτούσες προσεκτικά, ίσως να σου φαινόταν ταραγμένη, ίσως κι όχι. Σταμάτησε

να χτυπά τα δάχτυλά της στο τραπέζι και χαίδεψε τα μαλλιά μου. Σύντομα θα χρειαζόμουν κούρεμα. «Πρέπει να νιώθεις πολλή πολλή αγωνία».

«Ναι», απάντησα, αν και δεν ένιωθα απολύ-πολύ-τως τίποτα.

«Άπλωσε την πετσέτα στα γόνατά σου», μου είπε.

«Την άπλωσα ήδη».

«Τότε πιες το τσάι σου», είπε ενώ μια άλλη γυναίκα έμπαινε στο «Χέμλοκ». Πέρασε ξυστά από το τραπέζι μας χωρίς να ρίξει ματιά ούτε σ' εμένα, ούτε στην οικογένειά μου, ούτε οπουδήποτε αλλού. Ήταν πανύψηλη με πολλά, πυκνά, ατίθασα μαλλιά και τα τακούνια της χτυπούσαν με θόρυβο το πάτωμα. Σταμάτησε μπροστά σε ένα ράφι με φακέλους, άρπαξε τον πρώτο που είδε και πέταξε ένα κέρμα στη γυναίκα πίσω από τον πάγκο, η οποία το έπιασε σχεδόν στον αέρα με κλειστά μάτια. Έπειτα έφυγε όπως είχε έρθει. Με όλο αυτό το τσάι στα τραπέζια, έδειχνε λες και η μία της τσέπη έβγαζε ατμούς. Ήμουν ο μοναδικός που την πρόσεξε. Εκείνη δε γύρισε να ρίξει ούτε ματιά πίσω της.

Υπάρχουν δύο καλοί λόγοι για να απλώνεις την πετσέτα στα γόνατά σου. Ο ένας είναι ότι μπορεί να σου

χυθεί φαγητό και καλύτερα να λερώσεις την πετσέτα παρά τα ρούχα σου. Ο δεύτερος είναι πως λειτουργεί ως η τέλεια κρυψώνα. Κανείς δεν είναι τόσο αδιάκριτος ώστε να πάρει την πετσέτα για να δει αν κρύβεις κάτι εκεί. Αναστέναξα βαθιά, κοίταξα τα γόνατά μου παριστάνοντας ότι είχα βυθιστεί σε σκέψεις και, με γρήγορες και ήρεμες κινήσεις, ξεδίπλωσα και διάβασα το σημείωμα που είχε ρίξει εκεί η γυναίκα.

ΒΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ
ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΜΕ ΣΤΟ ΣΟΚΑΚΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ
ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ. ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ
ΚΟΥΡΣΑ. ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΔΙΟΡΙΑ. – Σ.

Ήξερα ότι «κούρσα» είναι μια παλιομοδίτικη λέξη που σημαίνει «αυτοκίνητο» και δεν μπόρεσα να μην αναρωτηθώ τι είδους άνθρωπος θα έγραφε «κούρσα» όταν αρκεί η λέξη «αυτοκίνητο». Βέβαια, κυρίως αναρωτήθηκα τι είδους άνθρωπος θα υπέγραφε ένα μυστικό σημείωμα, έστω κι αν η υπογραφή ήταν απλώς ένα Σ. Τα μυστικά σημειώματα είναι μυστικά, δεν υπάρχει κανένας λόγος να τα υπογράφεις.

«Είσαι καλά, αγόρι μου;»

«Με συγχωρείτε ένα λεπτό», είπα και σηκώθηκα. Ακούμπησα την πετσέτα στο τραπέζι μα κράτησα το σημείωμα τσαλακωμένο στη χούφτα μου.

«Πιες το τσάι σου».

«Μητέρα», είπα.

«Άφησέ τον, χρυσή μου», παρενέβη ο άντρας με το καφετί κοστούμι. «Κοντεύει τα δεκατρία. Δύσκολη ηλικία».

Σηκώθηκα και προχώρησα προς το πίσω μέρος του «Χέμλοκ». Πρέπει να είχε περάσει κιόλας ένα λεπτό. Η γυναίκα πίσω από τον πάγκο με κοιτούσε που κοιτούσα δεξιά και αριστερά. Στα εστιατόρια, πάντα σε αναγκάζουν να ρωτήσεις πού είναι η τουαλέτα, ακόμα κι όταν είναι προφανές πως είναι αδύνατον να ψάχνεις κάτι άλλο. Είπα στον εαυτό μου να μην ντρέπεται.

«Αν ήμουν τουαλέτα», είπα στη γυναίκα, «πού θα βρισκόμουν;»

Μου έδειξε έναν μικρό διάδρομο και παρατήρησα πως κρατούσε ακόμη το νόμισμα. Διέσχισα γρήγορα τον διάδρομο δίχως να κοιτάξω πίσω μου. Δε θα ξανάβλεπα το Τειϊοποτοχαρτοπωλείο «Χέμλοκ» για χρόνια.

Μπήκα στην τουαλέτα και αντιλήφθηκα πως δεν ήμουν μόνος. Μόνο δύο πράγματα μπορούσα να σκεφτώ που μπορείς να κάνεις στην τουαλέτα όσο περιμένεις να σου αδειάσουν τη γωνιά. Έκανα το πρώτο: στάθηκα μπροστά στον νιπτήρα κι έριξα κρύο νερό στο πρόσωπό μου. Βρήκα την ευκαιρία να τυλίξω το σημείωμα σε χαρτί και να το κρατήσω κάτω από το τρεχούμενο νερό ώσπου να γίνει ένας μουσκεμένος πολτός. Το πέταξα στα σκουπίδια. Λογικά, δε θα το έφαχνε κανείς.

Ένας άντρας βγήκε από την τουαλέτα και με κοίταξε μέσα από τον καθρέφτη. «Είσαι καλά;» με ρώτησε. Μάλλον φαινόμουν ταραγμένος.

«Έφαγα τα αυγά», είπα και αυτός έπλυνε συμπονετικά τα χέρια του κι έφυγε. Έκλεισα τη βρύση και κοίταξα το μοναδικό παράθυρο. Ήταν μικρό και τετράγωνο κι έκλεινε με έναν σκέτο σύρτη. Μέχρι και παιδί θα το άνοιγε – πράγμα που ήταν καλό, γιατί ήμουν παιδί. Το πρόβλημα ήταν πως βρισκόταν τρία μέτρα ψηλότερα από το κεφάλι μου, στην επάνω άκρη του τοίχου. Ακόμα και τεντωμένος στις μύτες των ποδιών μου δεν έφτανα στο σημείο όπου θα έπρεπε να

στέκομαι αν ήθελα να φτάσω στο σημείο όπου θα μπορούσα να τραβήξω τον σύρτη. Κάθε ηλικία θα ήταν δύσκολη για κάποιον που θα χρειαζόταν να βγει από τούτο το παράθυρο.

Μπήκα στην τουαλέτα. Πίσω από τη λεκάνη ήταν ένα μεγάλο δέμα τυλιγμένο με καφέ χαρτί και σπάγγο, αλλά τυλιγμένο τόσο χαλαρά, λες και δεν τους ένοιαζε αν το άνοιγες ή όχι. Αφημένο έτσι στον τοίχο, δεν παρουσίαζε το παραμικρό ενδιαφέρον. Έμοιαζε σαν κάτι που χρειαζόταν το «Χέμλοκ» ή σαν εργαλεία που ξέχασε ο υδραυλικός· βασικά, έμοιαζε σαν κάτι που δε σε αφορούσε καθόλου. Το έσυρα στο κέντρο της τουαλέτας κι έκλεισα την πόρτα καθώς έσκιζα το χαρτί, αλλά δεν κλείδωσα. Ένας άντρας με φαρδιές πλάτες άνετα θα άνοιγε μια τέτοια πόρτα, κλειδωμένη ή ξεκλειδωτή.

Ήταν μια πτυσσόμενη σκάλα. Το ήξερα ότι θα την έβρισκα εκεί. Εγώ την είχα βάλει.

Υπολόγισα πως είχε περάσει ένα λεπτό ώσπου να βρω το σημείωμα, ένα λεπτό ώσπου να φτάσω στην τουαλέτα, ένα λεπτό ώσπου να φύγει ο άντρας και δύο λεπτά να στήσω τη σκάλα, να ξεμανταλώσω το παρά-

θυρο και να μισοπηδήξω-μισογλιστρήσω από το παράθυρο σε μια λακκούβα στο σοκάκι. Σύνολο, πέντε λεπτά. Σκούπισα τα λασπόνερα από το παντελόني μου. Η κούρσα ήταν μικρή και πράσινη κι έδειχνε λες και κάποτε είχε πάρει μέρος σε ράλι, τώρα όμως το καμυλωτό της σώμα ήταν γεμάτο χαρακιές και ραγίσματα. Την είχαν παραμελήσει. Κανείς δεν την είχε φροντίσει και τώρα πια ήταν αργά. Όταν μπήκα, η γυναίκα καθόταν συνοφρυωμένη στη θέση του οδηγού. Τα μαλλιά της τώρα ήταν περιορισμένα μέσα σε ένα μικρό δερμάτινο κράνος. Τα παράθυρα ήταν κατεβασμένα και η βροχερή ατμόσφαιρα ταίριαζε με τη διάθεση που επικρατούσε μέσα στο αυτοκίνητο.

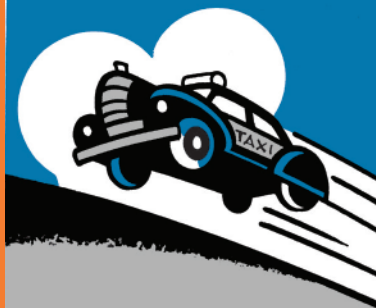
«Είμαι η Σ. Θεοδώρα Μάρκσον», είπε.

«Λέμονι Σνίκκετ», απάντησα και της παρέδωσα έναν φάκελο που είχα στην τσέπη μου. Περιείχε κάτι που ονομάζεται συστατική επιστολή, λίγες παραγράφους που με περιέγραφαν ως άριστο αναγνώστη, καλό μάγειρα, μέτριο μουσικό και απαίσιο καβγατζή. Μου είχαν δώσει σαφείς οδηγίες να μη διαβάσω τη συστατική επιστολή μου, και μου είχε πάρει πολλή ώρα να ανοίξω και να ξανακλείσω τον φάκελο.

**ΠΡΟΤΟΥ ΣΚΕΦΤΕΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ,
ΚΑΝΕ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ
ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:**

- 1.** Είσαι περίεργος να μάθεις τι συμβαίνει σε μια παραθαλάσσια πόλη που δε βρίσκεται πια δίπλα στη θάλασσα;
- 2.** Θέλεις να μάθεις περισσότερα για ένα κλεμμένο αντικείμενο που δεν κλάπηκε;
- 3.** Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι σε αφορούν όλα αυτά; Γιατί; Τι άτομο είσαι; Είσαι σίγουρος;
- 4.** Ποιος είναι αυτός που στέκεται πίσω σου;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ευρώ

ISBN 978-618-01-0391-5

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 13579

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η